

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6887/2568

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาว พ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10, ป.ยาเสพติด มาตรา 180, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 12, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 65, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 5, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 145

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 2 เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตาม พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดโดยกฎหมายใหม่ตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 180 ยังคงบัญญัติให้ระวางโทษพนักงานรัฐวิสาหกิจที่กระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเช่นเดียวกัน ซึ่งคำว่า "โทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น" คือ โทษตาม ป.ยาเสพติด ซึ่งเป็นคุณกว่ากฎหมายเดิม แต่อย่างไรก็ตาม พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 12 บัญญัติว่า "การกำหนดโทษจำคุกที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 9 มาตรา 10 หรือมาตรา 11 ให้กำหนดโทษจำคุกอย่างสูงที่สุดได้ไม่เกินห้าสิบปี" แตกต่างจาก ป.ยาเสพติด มาตรา 180 ซึ่งไม่ได้กำหนดโทษจำคุกชั้นสูงสุดไว้ ดังนั้นทั้งกฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่ต่างมีส่วนที่เป็นคุณและโทษอยู่ด้วย จึงต้องนำมาปรับบทลงโทษจำเลยที่ 2 เฉพาะในส่วนที่เป็นคุณระคนปนกันไป ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความไม่ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบ มาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 65, 66, 100, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, 4, 5, 8, 10 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83 และริบของกลาง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 65 วรรคสอง, 66 วรรคสาม

ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8 วรรคสอง, 10 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำเข้าสู่ 3,4- เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนเพื่อจำหน่ายเพียงบทเดียว จำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิต และปรับ 3,000,000 บาท จำเลยที่ 2 ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าได้เฉพาะแต่โทษปรับ จำคุกจำเลยที่ 2 ตลอดชีวิต และปรับ 9,000,000 บาท คำให้การของจำเลยทั้งสองในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 2,000,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 6,000,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมของกลาง จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสาม (2), 127 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดฐานร่วมกันนำเข้าสู่ 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป และฐานร่วมกันจำหน่าย 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป อันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำเข้าสู่ 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปเพียงบทเดียว ปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 1,500,000 บาท ปรับจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 4,500,000 บาท ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 1,000,000 บาท คงปรับจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 3,000,000 บาท เมื่อรวมกับโทษจำคุกตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดแล้ว เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 1,000,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 3,000,000 บาท ไม่รับโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมซิมการ์ดของกลางทั้งสองเครื่อง โดยให้คืนแก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดียาเสพติดวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติโดยคู่ความไม่ได้โต้เถียงว่า เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2563 เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (เจ้าพนักงาน ป.ป.ส.) สำนักปราบปรามยาเสพติด ร่วมกับเจ้าหน้าที่ศุลกากร ส่วนบริการศุลกากรไปรษณีย์ สำนักงานศุลกากรกรุงเทพ และพนักงานศูนย์ไปรษณีย์กรุงเทพ หัวลำโพง ตรวจสอบพัสดุไปรษณีย์ต้องสงสัยที่ส่งจากเมืองแฟรงก์เฟิร์ต สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2563 จำหน่ายชื่อผู้ส่ง M ชื่อผู้รับ P ที่อยู่เลขที่ 253 พบว่าเป็น 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน 720 เม็ด บรรจุในถุงซ็อกโกแลต ยี่ห้อเอ็ม แอนด์เอ็ม จึงวางแผนจับกุมผู้กระทำความผิดโดยได้รับอนุญาตให้ครอบครองยาเสพติดภายใต้การควบคุมแล้ว จากนั้นวันที่ 11 มีนาคม 2563 มีการนำพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวเข้าระบบและให้พนักงานไปรษณีย์นำใบแจ้งให้ปรับสิ่งของส่งทางไปรษณีย์ไปส่งตามที่อยู่จำเลยซึ่งเป็นบ้านพักพนักงานรถไฟ แต่ไม่มีผู้พักอาศัย ต่อมาวันที่ 12 มีนาคม 2563 เวลาประมาณ 11 นาฬิกา จำเลยที่ 1 นำใบแจ้งให้ปรับสิ่งของส่งทางไปรษณีย์ไปติดต่อรับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าว

ที่ทำการไปรษณีย์ลำปาง จึงถูกเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ที่คุมอยู่จับกุม จำเลยที่ 1 ให้ถ้อยคำว่า จำเลยที่ 2 วานให้ตนมารับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวแทน เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. จึงติดตามไปจับกุม จำเลยที่ 2 ได้ในวันเดียวกัน และยึด 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนดังกล่าว กับ โทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมซิมการ์ดของจำเลยที่ 1 และโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมซิมการ์ดของจำเลยที่ 2 เป็นของกลาง 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนของกลาง น้ำหนักสุทธิ 348.590 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 158.608 กรัม ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ตำแหน่งพนักงานบริหารงานทั่วไป 5 สังกัดแขวงรถจักรลำปาง กองลากเลื่อนเขตอุตสาหกรรม ศูนย์ ลากเลื่อน ฝ่ายการช่างกล การรถไฟแห่งประเทศไทยพักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ 251 ซึ่งอยู่ติดกับบ้าน เลขที่ 253 ตามที่เจ้าหน้าที่พัสดุ คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสอง กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองร่วมกับ พวกสมคบกันโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดด้วยการ ซื้อ จัดหา ประสานงาน ลำเลียง มีไว้ในครอบครอง และจัดจำหน่ายซึ่ง 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันนำ 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน 720 เม็ด คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 158.608 กรัม เข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายโดยพวกของจำเลย ทั้งสองซุกซ่อนในถุงซ็อกโกแลตและส่งทางไปรษณีย์ระหว่างประเทศจากต้นทางเมืองแฟรงก์เฟิร์ต สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีถึงปลายทาง ตำบลสบตุ๋ย อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง เมื่อโจทก์ ฟ้องจำเลยทั้งสองดังกล่าวโดยโจทก์มีนายทนาย และว่าที่ร้อยเอกสัณทธรรม เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ผู้ร่วมจับกุมจำเลยทั้งสองมาเป็นพยานเบิกความในเรื่องการที่พัสดุไปรษณีย์ซึ่งซุกซ่อน 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน จากสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมายังราชอาณาจักร และต่อมาจำเลย ที่ 1 เข้ามาเกี่ยวข้องโดยเป็นผู้มารับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าโจทก์ได้นำสืบให้เห็นแล้ว ว่าจำเลยที่ 1 มีส่วนเกี่ยวข้องในการสมคบกันกระทำความผิดตามฟ้อง ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาโต้เถียงว่า ในวันที่ 11 มีนาคม 2563 จำเลยที่ 1 ไปบ้านของจำเลยที่ 2 เพื่อนำซองแดงไปมอบให้นางสาวนุ้ยคุกริกของจำเลยที่ 2 แต่พบใบแจ้งให้ปรับสิ่งของส่ง ทางไปรษณีย์ที่หน้าบ้านจำเลยที่ 2 ซึ่งอยู่ติดบ้านเลขที่ 253 จำเลยที่ 1 จึงนำไปส่งมอบให้แก่จำเลย ที่ 2 ซึ่งจำเลยที่ 2 รับว่าพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวจะส่งมาผิดความจริงจะส่งให้แก่จำเลยที่ 2 และ ให้อ่านให้จำเลยที่ 1 ไปรับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวแทนซึ่งในการไปรับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าว จำเลยที่ 1 ไม่รู้ว่าภายในซอง 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนไว้เพราะพัสดุไปรษณีย์ ดังกล่าวถูกห่อหุ้มไว้อย่างมิดชิด เมื่อเจ้าพนักงานเข้าควบคุมตัวจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ก็ไม่มีทำที่เป็นพินิจ และให้การปฏิเสธในทันทีว่าพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวเป็นของจำเลยที่ 2 ให้อ่านให้จำเลยที่ 1 ไปรับ ทั้งว่าที่ร้อยเอกสัณทธรรมพยานโจทก์ก็ตอบทนายจำเลยที่ 1 ถามค้านว่าจำเลยที่ 1 ให้ความร่วมมือในขณะที่จับกุมไม่ได้มีท่าทีขัดขืน อีกทั้งจำเลยที่ 1 ก็ให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนโดย มีรายละเอียดเช่นเดียวกับชั้นจับกุม จึงไม่อาจรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 รู้ว่าพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวมี 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนซุกซ่อนอยู่ พยานหลักฐานโจทก์จึงมีความสงสัยว่าจำเลยที่ 1 ได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 1 ยอมรับเองว่าเป็นผู้นำใบแจ้งให้ปรับ สิ่งของส่งทางไปรษณีย์ดังกล่าวจากหน้าบ้านไปมอบให้แก่จำเลยที่ 2 ซึ่งจำเลยที่ 1 มิได้พักอาศัยอยู่ที่ บ้านดังกล่าว ตามปกติวิสัยของบุคคลทั่วไปย่อมไม่ถือวิสาสะนำใบแจ้งให้ปรับสิ่งของส่ง ทางไปรษณีย์ที่ไม่ใช่ของตนไปส่งมอบให้แก่บุคคลอื่น ทั้งเมื่อพิจารณาถึงชื่อและที่อยู่ตามที่ระบุ ไว้หน้าพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวก็ปรากฏว่าเป็นชื่อของผู้หญิงโดยเขียนเป็นภาษาอังกฤษและระบุว่

บ้านเลขที่ 253 ในข้อนี้จำเลยที่ 1 เองก็รู้ว่าชื่อของผู้รับไม่ตรงกับชื่อของจำเลยที่ 2 และบ้านเลขที่ 253 ก็ไม่ใช่บ้านของจำเลยที่ 2 แต่จำเลยที่ 1 กลับไปรับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าว ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดของบุคคลทั่วไปที่จะรับดำเนินการให้ตามที่ถูกให้อำนาจ เพราะจำเลยที่ 2 ก็สามารถไปรับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวด้วยตนเองได้อยู่แล้ว ทั้งปรากฏในบันทึกจับกุม และข้อเท็จจริงในคำให้การของพยานโจทก์ปากว่าที่ร้อยเอกสัณธรธรรมว่า ขณะเข้าจับกุม จำเลยที่ 1 มีอาการตกใจ อันเป็นการแสดงพิรุธให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 รู้ว่าพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวมี 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนซุกซ่อนอยู่ ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาโต้เถียงว่า คำให้การชั้นจับกุม คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความในชั้นพิจารณาของจำเลยที่ 1 เป็นพยานบอกเล่ามีพิรุธและมีเนื้อหาสาระละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดคดีนี้แตกต่างกันไม่สมควรเชื่อเช่นนั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาคำให้การชั้นจับกุม คำให้การชั้นสอบสวน และคำเบิกความของจำเลยที่ 1 แล้วมีรายละเอียดสอดคล้องกันว่ามีพิรุธหรือมีเนื้อหาสาระละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดแตกต่างกันดังที่จำเลยที่ 2 ฎีกามาไม่ ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาโต้เถียงว่า ความจริงจำเลยที่ 1 เป็นผู้ประสงค์ไปรับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวเอง โดยจำเลยที่ 2 ไม่มีส่วนรู้เห็นหรือร่วมกระทำความผิดด้วย จำเลยที่ 2 มอบใบแจ้งให้ไปรับสิ่งของส่งทางไปรษณีย์เพื่อให้จำเลยที่ 1 นำไปคืนพนักงานไปรษณีย์นั้น เห็นว่า ตามบันทึกคำให้การชั้นจับกุมและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ให้การยืนยันมาโดยตลอดว่าเป็นผู้ให้อำนาจให้จำเลยที่ 1 ไปรับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวให้จำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 เพี่ยงยกข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 1 ไปรับพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวด้วยตนเองไม่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ในชั้นพิจารณา ซึ่งคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 ให้การภายหลังเกิดเหตุเพียง 1 วัน ย่อมไม่มีเวลาคิดปรุงแต่งเรื่องราวหากไม่ใช่ความจริง ส่วนคำเบิกความของจำเลยที่ 2 ในชั้นพิจารณานั้น จำเลยที่ 2 มาเบิกความภายหลังเกิดเหตุหลายเดือนย่อมมีเวลาคิดปรุงแต่งเรื่องราวขึ้นมาเพื่อปฏิเสธให้ตนพ้นผิด เชื่อว่าคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 เป็นความจริงยิ่งกว่าคำเบิกความของจำเลยที่ 2 ในชั้นพิจารณา ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ดังนั้น พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำเสนอมาจึงรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้างต้นฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อต่อไปมีว่า ความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสาม (2) ที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษมานั้นถูกต้องหรือไม่ เห็นว่า บทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 บัญญัติให้ศาลกำหนดโทษหนักเบาตามพฤติการณ์หรือบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันนำ 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีน 720 เม็ด คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 158.608 กรัม เข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย ซึ่งพฤติการณ์แห่งคดีไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่บ่งชี้ถึงการกระทำของจำเลยทั้งสองว่าเป็นการก่อให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย แต่ตามปริมาณ 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนของกลางที่มีจำนวนดังกล่าว ย่อมแสดงถึงพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองด้วย หากจำเลยทั้งสองจำหน่าย 3,4-เมทิลลีนไดออกซีเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวออกไปโดยสภาพและพฤติการณ์ย่อมก่อให้เกิดการแพร่กระจายในกลุ่มประชาชน อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสอง (2) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท อันเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสองมากกว่ากฎหมายเดิม ที่

ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145
วรรคสาม (2) มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้ฟังขึ้น จำเลยที่ 2 เป็น
พนักงานรัฐวิสาหกิจกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่
กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด
เกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด โดย
กฎหมายใหม่ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 180 ยังคงบัญญัติให้ระวางโทษ
พนักงานรัฐวิสาหกิจที่กระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้
สำหรับความผิดเช่นเดียวกัน ซึ่งคำว่า "โทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น" ก็คือโทษตาม
ประมวลกฎหมายยาเสพติด ซึ่งเป็นคุณกว่ากฎหมายเดิม อย่างไรก็ตามพระราชบัญญัติมาตรการใน
การปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 12 บัญญัติว่า "การกำหนด
โทษจำคุกที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 9 มาตรา 10 หรือมาตรา 11 ให้กำหนดโทษจำคุก
อย่างสูงที่สุดได้ไม่เกินห้าสิบปี" แตกต่างจากประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 180 ซึ่งไม่ได้
กำหนดโทษจำคุกขั้นสูงสุดไว้ ดังนั้น ทั้งกฎหมายเดิมและกฎหมายใหม่ต่างมีส่วนเป็นคุณและ
เป็นโทษอยู่ด้วย จึงต้องนำมาปรับบทลงโทษจำเลยที่ 2 เฉพาะในส่วนที่เป็นคุณระคนปนกันไป
ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความไม่ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้น
วินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง
ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ปัญหาที่
ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์มีว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางทั้งสองเครื่องพร้อมซิมการ์ดเป็น
ทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษซึ่งจะต้องรับหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริง
ได้ความว่า จำเลยทั้งสองใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางทั้งสองเครื่องติดต่อกันโดยมีข้อความใน
แอปพลิเคชันไลน์เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ จึงฟังได้ว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลางทั้งสองเครื่อง
เป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษจึงต้องรับ ที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับ
โทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมซิมการ์ดของกลางมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น
พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145
วรรคสอง (2), 127 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เฉพาะจำเลยที่ 2
ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 180 และพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม
ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10, 12 ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำเข้า 3,4-
เมทิลลีนไดออกซีเมทาไมนที่ก่อให้เกิดการแพร่กระจายในกลุ่มประชาชนเพียงบทเดียว ให้
จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 20 ปี และปรับ 1,500,000 บาท ให้จำคุกจำเลยที่ 2 โดยระวางโทษเป็น
สามเท่า เป็นจำคุก 50 ปี และปรับ 4,500,000 บาท ลดโทษให้จำเลยทั้งสองหนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 13 ปี 4 เดือน และปรับ
1,000,000 บาท คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 33 ปี 4 เดือน และปรับ 3,000,000 บาท รับ
โทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมซิมการ์ดของกลางทั้งสองเครื่อง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ปริญญญา สุตรสุวรรณ · อีระศักดิ์ วรวิเศษ · ธนภุต กมลวัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th ·

